

TORNAI JÓZSEF

Éjfé

*Fatörzset dobtam a tűzre,
bódított a nyáreg tükre.
Nem is tudom, olyan rég volt:
ahogy ég-testvérem forgott.*

*Sátor elé lefeküdtem,
tücskök, tücskök sárga fűben,
egyedül, körül a vadon,
puszta csönd csupán takaróm.*

*Minden emlék. Soha többet
nyárfáidnak nem örülhet,
akácodnak, várt szeliden,
nem hálálkodhat a szívem.*

*Nem bűvölt a hold, csak egy bagoly
sívított néha valahol,
bokrok közt üregi nyulak
kezdtek el gyorsírásukat.*

*Hanyatt nyúltam a tisztáson,
s azt gondoltam, mennyi társam
gondol most rám heverője
kötőfékébe nyugózve.*

*Isten tarka ege alatt
el-elfeledtem magamat:
vadember a történelem
előtti idő-sűrűben,*

*se félelem, se modern gond
az öreg koponyacsontot
nem döngette a láng mellett.
Göncölszékér gurult lejjebb*

*nyugat felé, tisztán láttam,
egyik kereke halványan
billegett a nagy kék úton,
fétisek közt fétis módon.*

*Meddig leszek árnyék-féreg? –
kérdeztem a fény-szemcséket.
Nem feleltek, csak ragyogtak:
csillagképek elnagyoltabb*

*jelei közt keresgéltem,
hátha lényegem megértem,
mert a nappalnál az éjfé
markába több jelentés fér.*

*Így virrasztottam, lebegtem
kozmosz anyaméhemben,
ahogy most is, négy-fal-zártan
végső titkokkal a nászban.*

Részesedés a szépségben

(„Maori nászének”)

*Tudod, mi történt az éjszaka éjében?
Részesedés az álom álmának a szépségében,
részesedés az álom álomi arcának a szépségében,
részesedés a nemiszerv mozdulását
segítő kéz szépségében,
részesedés a szépség szeméremrésébe
való behatolás szépségében,
részesedés az egyetlen pillanatra megteremtett
asszony szépségének a szépségében,
részesedés a szépség szépségének a szépségében.*

Legismeretlenebb, legsötétebb

*Félek az esőtől, félek a „napmelegtől”,
félek, hogy magamat ismerem föl,
ha becsattan szobámba a villám,
ahol a vihart hallgatom.*

*Ne félj, iszonyodó, a felhőszakadástól,
ne félj, megmenekülsz akárhányszor
is az ismeretlentől és a sötétségtől:
te vagy a legismeretlenebb, legsötétebb.*

*Az éjnek apja vagy, az apa gyermeked,
hálódttól a mindenség mindene remeg,
idő nincs, és a csillagok
zenéje bimbózik fejedből.*

Valami felé

*Emlékeimbe örülök bele:
a múlt képei ellen nincsen ír.
Betyárt vezeti izgalmam keze,
egy fába koppan íjamról a nyíl.*

*Kis-Duna partján várja a csapat,
mindjárt kiköt fűz tövénél a rév.
Vadult fiúk közt látom magamat,
hallom, mellükben hogy nevet a vér.*

*A nyárjasból, ahol három napig
táboroztunk, robban lábunk haza.
Először nézem úgy csillagait,
hogy nem nyúlt fölém, csak az éjszaka.*

*S azóta hányszor támadt rám sötét,
hányszor ültem tűz mellett egyedül!
Nők, szerelem minden szédületét
itt kínlódom koponyámon belül.*

*Anyám meghalt, mind sirattuk a sírt:
nővérem, szívek, messzi rokonok.
A szétpancsolt fiatalság éveit
titkok követték, ezekből vagyok:*

*versek, öregség, húsevő gondolat,
egy út, amin feleség, gyerekek,
tanítók, teremtők sora halad
valami felé, amit nem ismerek.*